

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską, zawarła w dniach 11 marca 1992 r. i 29 grudnia 1993 r. dwie umowy z konsorcjum, do którego należała spółka, której pozwana była współprzystępującym do umowy, dotyczące projektów KAVAS-2, A2019 („Knowledge acquisition visualization and assessment system”) i ISAR-AIM, A2052 („Integration System ARchitecture”), realizowanych w ramach programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie technologii informacyjnych (1990-1994) ustanowionego na mocy decyzji Rady 91/394/WE⁽¹⁾.

Umowy określały wysokość kwalifikowanych kosztów projektów, na których podstawie wyliczono udział finansowy Wspólnoty. Zgodnie z postanowieniami umów wszelkie wypłaty dokonywane przez Komisję należało uznawać za zaliczki do czasu przyjęcia ostatecznego sprawozdania. W przypadku gdyby całkowity udział finansowy, jaki winna wypłacić Komisja okazał się niższy od dokonanych już wypłat, kontrahenci zobowiązali się niezwłocznie zwrócić Komisji różnicę. Umowy stanowiły ponadto, że kontrahenci są wspólnie i solidarnie odpowiedzialni za wszelkie uchybienia zobowiązaniom umownym, z wyjątkiem przypadku braku informacji finansowych ze strony jednego z nich lub podania przez niego informacji nieprawdziwych lub niekompletnych. W takim przypadku kontrahent ten samodzielnie ponosiłby odpowiedzialność.

Zgodnie z postanowieniami umów konsorcjum zobowiązane było przedstawiać okresowo zestawienie kosztów oraz okresowe sprawozdania z postępu prac.

Kontrola finansowa przeprowadzona przez Komisję w 1996 r. wykazała, że liczne wydatki nie podlegające zakwalifikowaniu zostały przez Premium SA przedstawione do zwrotu. W komentarzach do protokołu z kontroli pozwana wskazała, że nie akceptuje wykluczenia w tym sprawozdaniu licznych wydatków. Po wymianie korespondencji między pozwaną a Komisją, ta ostatnia wystawiła Premium SA wezwania do zapłaty, które ta oprotestowała. Ponieważ niektóre zaliczki uwzględnione przez Komisję w pierwszych wezwaniach do zapłaty nie zostały przekazane Premium SA przez koordynatora projektu, Komisja wystawiła kolejne wezwania na kwoty rzeczywiście nadpłacone, ponawiając jednak stwierdzenia zawarte w protokole z kontroli w odniesieniu do nie podlegających kwalifikacji wydatków przedstawionych przez pozwaną do zwrotu. Wezwania te również zostały zakwestionowane przez Premium SA.

Komisja wielokrotnie ponawiała wezwania do zapłaty, do których pozwana się nie zastosowała. W związku z tym, na podstawie klauzul arbitrażowych zawartych w umowach, Komisja wniosła skargę w niniejszej sprawie, mającą na celu zasądzenie od Premium SA zwrotu części zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę wraz z odsetkami za zwłokę, z tego względu że pozwana nie przedstawiła żadnego powodu mogącego uzasadniać jej sprzeciw co do słuszności twierdzeń Komisji w kwestii wydatków uznanych w protokole z kontroli za nie podlegające kwalifikacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 1991, L 218, str. 22.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2006 r. — Panrico przeciwko OHIM — HDN Development („Krispy Krems DOUGHNUTS”)

(Sprawa T-317/06)

(2006/C 326/144)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Panrico, S.L (Unipersonal) (Sant Perpètua de Mogola, Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: D. Pellisé Iruiza, abogado)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: HDN Development Corp.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2006 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 0194/2005-1 i dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 303 992 wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego 1.298.785,
- obciążenie OHIM i zgłaszającą wspólnotowy znak towarowy 1.298.785, HDN Development Corp. kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: HDN Development Corporation

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzno-słowny znak towarowy „KRISPY KREMS DOUGHNUTS” (zgłoszenie nr 1.298.785) dla towarów z klas 25 i 30 oraz usług z klasy 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańskie słowne znaki towarowe „DOUGHNUTS” (nr 1.288.926) i „DONUT” (nr 399.563) dla towarów z klasy 30 oraz graficzny znak towarowy „donuts” dla towarów z klasy 25 i usług z klasy 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. W tym zakresie skarżąca podnosi, że wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem niniejszego postępowania posiada jako główny element wyraz „DOUGHNUTS”, który powoduje pomylenie go ze wskazanymi w sprzeciwie znakami z rodziny DONUT-DONUTS-DOGHNUTS odnoszącymi się do tych samych towarów i usług, stwarzając duże prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd hiszpańskich odbiorców.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2006 r. — Moreira da Fonseca przeciwko OHIM — General Óptica (GENERAL OPTICA)

(Sprawa T-318/06)

(2006/C 326/145)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alberto Jorge Moreira da Fonseca L^{da} (Santo Tirso, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Oehen Mendes)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: General Óptica SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2006 r., doręczonej skarżącej w dniu 4 października 2006 r., wydanej w postępowaniu w sprawie unieważnienia nr 827C (Sprawa nr R 947/2005-1) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności lub — ewentualnie — wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego nr 573 592 „GENERAL OPTICA”, zgłoszonego w dniu 10 lipca 1997 r. i zarejestrowanego w dniu 13 września 1999 r.

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „GENERAL OPTICA” dla usług z klasy 42 (usługi optyczne) — wspólnotowy znak towarowy nr 573 592.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: General Óptica SA.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „General Óptica” dla przywozu i sprzedaży detalicznej aparatów optycznych, precyzyjnych i fotograficznych.

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie między innymi art. 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odnośnie do dwóch znaków towarowych występuje, a oznaczenie skarżącej chronione jest na poziomie krajowym.

Naruszenie zasady 22 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 polegające na tym, że OHIM nie zastosował się do obowiązku wezwania skarżącej do przedstawienia dowodu wcześniejszego używania, na które się ona powołuje.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2006 r. — Moreira da Fonseca przeciwko OHIM — General Óptica (GENERAL OPTICA)

(Sprawa T-319/06)

(2006/C 326/146)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alberto Jorge Moreira da Fonseca L^{da} (Santo Tirso, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Oehen Mendes)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: General Óptica SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2006 r., doręczonej skarżącej w dniu 27 września 2006 r., wydanej w postępowaniu w sprawie unieważnienia nr 828C (Sprawa nr R 944/2005-1) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności lub — ewentualnie — wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 436 798 „GENERAL OPTICA”, zgłoszonego w dniu 5 listopada 2001 r. i zarejestrowanego w dniu 20 listopada 2002 r.

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.